

MAAN ÄÄRIIN

Opettajien Lähetysliitto ry:n jäsenlehti

- Uusi kummioppilas Nepalista s. 4-5
- Vapaaehtoistyössä Nepalissa s. 6-7
- Kielivähemmistöjen oikeuksiin parannusta s. 8-9
- Suomi afrikkalaisen silmin s. 12-13

Opettajien Lähetysliiton tapahtumat

Papua-Uusi-Guinea –opintopiiri

kokoontuu Tuija-Riitta Heiskasen johdolla maanantaisin 13.1., 3.2., 2.3., 6.4. ja 4.5.2020 klo 15.30 toimistolla. Piirissä luetaan Aune Mikkosen kirjoittamaa kirjaa Kotona viidakkokylässä. Pirkko Luoma Papua-Uudessa-Guineassa. Kirjan voi ostaa toimistolta. Tervetuloa mukaan!

EDUCA-messut

Helsingin Messukeskuksessa pe 24.- la 25.1.2020 Opettajien Lähetysliitto on mukana messuilla FINGO ry:n koordinoimalla Kansalaisvaikuttamisen torilla. Voit ilmoittautua vapaaehtoiseksi toimisto@opettajienlahetysliitto.fi tai messuilla kädessäsi.

Tarinoita maailmalta: Kolumbia

toimistolla (Hallituskatu 29 A 20, Tampere) ti 4.2.2020, Ulpu Siponen
Vuoden 2019 keväällä Kolumbiassa Suomen Lähetysseuran harjoittelijana työskennellyt OLL:n varapuheenjohtaja, luokanopettaja Ulpu Siponen kertoo matkastaan ja kokemuksistaan Kolumbiassa.

Vuosikokous

pidetään su 29.3.2020 Orivedellä, tarkemmat tiedot seuraavassa lehdessä ja helmikuussa OLL:n nettisivuilla.

Syksyn tapahtumia

Rakennusarkkitehti Jarmo Lehtinen vieraili **Tarinoita maailmalta –illassa 25.9.** kertomassa keväisestä Namibian matkastaan.

Sunnuntaina 3.11.2019 pidetyssä Opettajien Lähetyspyhässä ja kalenterin esittelyssä Aleksanterin kirkossa Tampereella kuultiin upeaa musiikkia ja nautittiin jälleen kalenterin kuvien ja

runojen sekä Raamatun lauseiden luomista tunnelmista. Musiikista vastasivat Hannes Jämsä sello ja Ulla-Emilia Lohi, piano.

Joulujuhlassa tiistaina 3.12.2019 nimikko-lähetit Riikka-Maria ja Tomas Kolkka kertoivat ja näyttivät kuvia työstään Thaimaassa. Tarjolla oli joulupuuroa ja joulutorttuja, ja ohjelmassa myös kauneimpia joululauluja.

Joulujuhlasta.

Jarmo Lehtinen ja Tuija-Riitta Heiskanen.

Adventin valo

Syksyn hämäryys on taakse jäänyttä ja adventin valon aika on valloittaa meidät Valolle, joka syntyy tänne maailmaan joka joului.

Martti Luther on sanonut, että joka joului me saamme polvistua Jeesuksen seimen edessä ja palvoa meille syntynyttä Vapahtajaa. Kaikki saavat tulla, kaikkia kutsutaan. Paimenet saivat ensimmäisen, ihan taivaallisen kutsun lähteä seimen luo.

Tarina kertoo vanhasta ja huonojalkaisesta paimenesta. Hän oli erillään nuoremmista paimenista, istui oman nuotionsa äärellä illan pimeydessä. Kun yhtäkkiä kuului enkelten ääniä, hän ei ajatellutkaan, että enkeleitä voisi olla. Mutta hän kuitenkin kuuli, mitä enkeli sanoi. Toiset paimenet lähtivät juoksujalkaa kohti Betlehemiä. Vanha paimen ajatteli: "Nuoret saavat juosta sinne, minä en lähde. Se ei kuitenkaan ole totta, mitä enkeli sanoi."

Siinä tovin istuttuaan ja lämmiteltyään hän kuitenkin tuli toisiin ajatuksiin. Jos se sittenkin oli tot-

ta, mitä enkeli sanoi. Hän lähti kainalosauvojen kanssa menemään kohti Betlehemiä. Kun hän vihdoinkin löysi tallin, hän kurkisti ovesta sisään. Talli oli tyhjä. Hän ajatteli, ettei mitään Vapahtajaa ole syntynyt. Kuitenkin hän huomasi seimessä vauvan kokoisen painauman. Hän meni lähemmäs ja polvistui seimen ääreen.

Ilo täytti hänen sydämensä ja hän hypähti ylös. Vanha paimen lähti juoksujalkaa kertomaan toisille paimenille, mitä hänelle oli tapahtunut.

Joului tuo tullessaan paljon iloa. On lomaa, on aikaa, on aikaa vain olla ja ihmetellä joulun sanomaa.

Vapahtajan siunaamaa joulua teille kaikille Opettajien Lähetysliiton jäsenille ympäri maailmaa!

Tuija-Riitta Heiskanen, puheenjohtaja

P.S. Tavataan taas Educa-messujen Kansalais-
torilla. Minä olen paikalla vain perjantaina.

4 / 2019 Opettajien Lähetysliiton jäsenlehti

Toimitus

Opettajien Lähetysliitto
Hallituskatu 29 A 20, 33200 Tampere
puh. 050-4648300
toimisto@opettajienlahetusliitto.fi

Päätoimittaja

pastori Tuija-Riitta Heiskanen

Toimitussihteeri

Hanna Tamminen

Taitto

Viljan media-aitta

Toimituskunta

seurakuntapastori Tuija-Riitta Heiskanen
opettaja Hannele Moisio
tutkija Kreetta Niemi
opettaja Hanna Rahkiola-Partanen
opettaja Sirkku-Maria Tommola

Oikoluku

Marja Lepola

Maan ääriin ilmestyy neljä kertaa
vuodessa. Jäsenmaksu oikeuttaa
lehden vuosikertaan.

Etukannen kuva

Arja Tuomala

Opettajien Lähetysliitto ry.

Suomen Lähetysseuran yhteisöjäsen,
perustettu vuonna 1913
Jäseniä 1546 (1.1.2019)

Tilit

Danske Bank FI57 80001600551148
Nordea FI89 11465000066730

Hallituksen pj.

Tuija-Riitta Heiskanen

Toimisto

Toiminnanjohtaja Hanna Tamminen
Hallituskatu 29 A 20, 33200 Tampere
puh. 050-4648300
Kotisivun osoite
www.opettajienlahetusliitto.fi

Facebook

www.facebook.com/
opettajienlahetusliitto

Kirjapaino

Kirjapaino Hermes, Tampere

Perhe hylkäsi Josephin kristinuskon takia

Opettajien Lähetyksiön uusi kummioppilas nepalilainen Joseph Bogati syntyi yläkastiseen perheeseen. Hän kiinnostui kristinuskosta ja liittyi paikalliseen seurakuntaan 16-vuotiaana. Perhe ei hyväksynyt pojan valintaa ja hylkäsi hänet.

Josep aloittaa ensi vuonna maisterin opinnot. Opettajien Lähetyksiö tukee Josephia tavoitteessaan.

Perheen hylättyä Bogatin kirkon pastori otti hänet hoitoonsa. Pastorin avulla Joseph muutti Kathmanduun. Siellä hän pääsi Suomen Lähetyseuran kummiohjelmaan mukaan. Joseph aloittaa maisterin tutkintoon tähtäävät kansanterveystieteiden opinnot Tampereen Harjun seurakunnan tuella vuonna 2020 Pokharan yliopistossa. Opettajien Lähetyksiö tukee maisterin opintoja. Yhteistyökumppanina toimii nepalilainen Minority FOCUS-järjestö.

Otteita Bogatin kirjeestä

Nimeni on Daman Bogati. Synnyin keskiluokkaiseen perheeseen 16.1.1996 Länsi-Nepalin alueella Dotin kunnassa. Se on hyvin kaukana Kathmandusta, noin 1000 km:n päässä. Minulla on kuusi

perheenjäsentä, isä, äiti, sisko, kaksi nuorempaa veljeä ja minä. Nuorempi veljeni on vammainen. Vanhempani työskentelevät Intiassa eri paikoissa. Hindutauksaisena kristittyä olen nähnyt syrjintää yhteisössän. Vanhempani ja sukulaiseni eivät vielä kukaan ole kovin tyytyväisiä kääntymiseeni kristinuskoon. Tähän saakka, noin seitsemän vuoden aikana, vanhempani eivät ole tavanneet minua, koska olen kristitty.

Minun toivoni on vain Jeesus Kristus. Isäni on hyvin vahvasti hindulaisuuden puolella, hän uskoo vahvasti hindulaiseen kulttuuriin ja perinteisiin.

Olin päättänyt opiskeluni sairaanhoidossa 10. luokalle kotikaupungissani. Siihen aikaan vanhempani tukivat minua opinnoissani.

Kristityksi tuleminen jälkeen he hylkäsivät minut täysin. He potkaisivat minut pois talostaan. Sen koommin en ole tavannut heitä. Mutta uskon, että Jumala antaa mahdollisuuden tavata vanhempani.

Matkalle 15-vuotiaana

Kristityn matkani alkoi 10. luokalla. Siihen aikaan olin vain 15-vuotias. Eräänä päivänä halusin tietää kristinuskosta ja sen perinteistä. Ensimmäisellä kerralla, kun vierailin kirkossa, tunsin jotakin tapahtuvan sisälläni. Tunsin rauhaa ja iloa. Näin kristittyjä ihmisiä jakamassa onnellisuutta ja rakkautta toistensa kanssa ja rohkaistamassa niitä, joilla oli vaikeuksia. Nähtyäni tämän tunsin totuuden, jota olin kaivannut ja joka minulta oli puut-

tunut. Vähitellen menin kirkkoon ja tapasin erilaisia kirkon johtajia, jotka kertoivat kaikesta, mikä liittyi Kristukseen. Olen edelleen ainoa kristitty kylässäni.

Kristittyjen elämä puhutteli

Kaiken tapahtuneen jälkeen uskon Jeesukseen Kristukseen. Näin ihmisiä tapahtuvan kirkon sisällä ja ulkopuolella. Niitä tekivät Jeesukseen uskovat. Perheessäni olen ainoa kristitty ja mahdollisesti myös ainoa pienessä kylässäni. Pääsyy, miksi minusta tuli kristitty, oli se, että tapasin kristittyjä opettajia koulussani. He olivat mukavia meille opiskelijoille ja kohtelivat jokaista kivasti ja jopa alemmikastisia opiskelijoita tasa-arvoisesti, mikä erityisesti sopi tunteisiini jokaista kohtaan. Se sai minut päättämään ryhtyä kristityksi. Luin Raamattua itseni, mikä lisäsi rakkauttani muita kohtaan.

Halu auttaa toisia

Kun kasvan, haluan olla rohkaisuna nuoremmalle sukupolvelle enkä hylätä heitä tai kirkon vastuita. Palvelen yhteisöä eri tavoin. Usko Jeesukseen ja käyminen kirkossa on antanut minulle kokonaan uuden elämän näköalan ja en halua sen muuttuvan ikinä. Olen myös hyvin sitoutunut nykyiseen kirkkooni, vaikka minua ei kastettu siellä, se on kuin minun ensimmäinen ja aivan oma kirkkoni. Tunnen itseni rakastetuksi kirkossani ja uskon sen johtuvan antamastani rakkaudesta nuoremmille.

Tunnen vastuuta kirkkoani kohtaan, mikä saa minut jatkuvasti tapaamaan muita nuoria kirkossa, jakamaan heidän kanssaan unelmiamme ja puhumaan siunauksestamme. Olen hyvin aktiivinen nuorten keskuudessa, ja yritän par-

haani mukaan johtaa ja rohkaista muita. Ystäväni, kirkon vanhimmat ja pastorini pitävät innokkuudestani kertoa sanomaa kotiseurakunnassani. Olen yksi Namuna-nuorten ryhmästä, joka muodostuu yli 25 kirkosta ja on tarkoitettu rohkaisemaan ja tukemaan meidän ikäsiämme kristittyjä. Siitä koen itsenikin olevan hyvin paljon lähtöisin.

Ystävät ovat tärkeitä

Tämän lisäksi ystävyyden solmiminen tapaamieni ihmisten kanssa ja ystävyyssuhteiden ylläpitäminen on harrastukseni. Milloin tahansa olen vapaa, soitan ystäville ja perheille ja kysyn heidän vointiaan. Muistan, että lapsuuteeni vaikuttivat merkittävästi ystävyyssuhteet, joita loin. Jo siinä iässä olin hyvin kiinnostunut oppimaan muilta ja solmimaan uusia ystävyyssuhteita. Koska kiinnostukseni kohteena on nuorten hengellinen johtaminen, lapsuuden tapani yrittää ymmärtää ihmisiä ja oppia heiltä yksilöinä auttaa paljon.

Koska olen itsekin nuori, ikäisteni ihmisten erilaiset ajatukset elämästä ja sen monimutkaisuudesta kiinnostavat minua hyvin paljon.

Ajattelen, että nuoruus on tärkeintä aikaa ihmisen elämässä. Silloin sielun pitäisi saada täyttyä oikeanlaisella energialla, jotta voisi elää hengellisesti hedelmällistä ja täynnä uskoa olevaa elämää.

Tämän päivän maailmassamme ei ole vaikeaa huomata, että usko nähdään vaihtoehtona tai jonakin, jota ilman voimme elää. Kuitenkin asia on minulle erilainen, usko on minulle elämä. Se on minussa olevan rakkauden suhdetta yhteen ja ainoaan Jumalaan, ja olen innoissani siitä, että tulen elämään tässä sitoumuksessa koko elämäni. Se antaa minulle iloa ja optimismia. Uskoni vuoksi maailma tuntuu mielekkäältä ja järkeenkäyvältä.

Olen hyvin onnellinen, koska Jumala on antanut minulle teidän ryhmänne, joka tukee minua opiskeluissani. Sen jälkeen, kun saan opintoni päätökseen, tuen niitä opiskelijoita, jotka ovat hyvin köyhiä ja joilla ei ole mahdollisuutta opiskella. Heitä, jotka ovat ainoita kristittyjä perheissään.

Kiitos!

Daman Bogati

Kathmandu kutsuu

Lomapäivän vaellus
Kathmandun laakson
yläpuolella

Tätä kirjoittaessani Nepalissa vietetään dashai-juhlaa, vuoden tärkeintä uskonnollista tapahtumaa. Nepalin väestöstä hinduja on yli 80 prosenttia, ja uskonnollisuus on näkyvää. Useita päiviä kestävä dashain aikana kaikki, jotka siihen vain kykenevät, ottavat lomaa ja matkustavat perheidensä luokse juhlimaan, syömään ja suorittamaan uskonnollisia menoja. Kaupat ovat kiinni ja suurkaupungin ruuhkat hiljenevät.

Dashai juhla

Dashai näkyy kaikkialla kotikaupungissani Kathmandussa. Ajallisesti se osuu monsuunisateiden jälkeiseen aikaan, lokakuun alkupuolelle. Taivaalla näkyy runsaasti paperisia leijoja – leijojen yksi tarkoitus on ilmoittaa jumalille, että riittää jo! Sadetta on jo tullut riisipelloille tarpeeksi. Juhlien aikana suoritetaan myös monenlaisia puja-menoja. Puja tarkoittaa rituaalia, jossa rukoillaan ja pyydetään siunausta jumalilta. Monen auton ja moottoripyörän etuosa on verhoiltu kukkien terälehdillä sekä oranssilla ja punaisella värijauheella – edessä on lajiteltuja hedelmiä sekä palava suitsuke. Ajoneuvo siunataan käyttöön ja

matkustajille pyydetään varjelusta. Kathmandun kaoottisessa liikenteessä kulkevalle varjeluksen pyytäminen ei tunnu lainkaan omituiselta ajatukselta.

Ikävintä aikaa dashai tuntuu olevan urosvuohille, joille lankeaa syntipukin rooli. Juhlan aikana maassa teurastetaan miljoonittain vuohia lepyttämään jumalia. Vuohista valmistetaan myös juhla-aterioita – urosvuohi on rituaalisesti puhtain eläin, jota myös yläkastinen hindu saa syödä. Kävellessäni lihakaupan ohi näen, kuinka kaupan ulkopuolella lihakauppias kalauttaa vuohia sarvien väliin varjalla. Yksi isku ei riitä tainnuttaamaan eläintä, mutta toisella sentään onnistuu. Hätkähdän hieman,

mutta samalla ajattelen kotoista joulumme, jossa kinkku haetaan mukavasti paketoituna lähikaupasta. Suomessa tuotannon alkuvaihe vain jää kuluttajalta näkemättä. Eläinoikeusajattelu on saavuttanut myös Nepalin. Kaupungilla näkyy julisteita, joissa on vuohen kuva veitsi kurkulla ja teksti: "Emme ole paholaisia!" Eläinsuojelu lieenee tosiasiaissa melko marginaalista, vaikka elämän suojeleminen hindulaisuuteen toisaalta kuuluukin.

Opettajan työ Kathmandussa

Muutin Kathmanduun, Nepalin pääkaupunkiin, heinäkuun lopulla vapaaehtoistoihin opettajaksi kansainväliseen kouluun nimeltä KISC (Kathmandu International Study

Centre). Vuodesta 1987 toiminut koulu perustettiin alunperin lähetystyöntekijöiden lasten koulutusta varten. Alkujaan ainoastaan yläaste- ja lukiokoulutusta tarjonnut kristillinen koulu on kasvanut muuttaman oppilaan opetusryhmästä noin 200 4-17-vuotiaan oppilaan kouluksi, jossa on tällä hetkellä opilaita ja opettajia yli kymmenestä eri kansallisuudesta.

Nepal

Intian ja Kiinan välissä sijaitseva Nepal tunnetaan etenkin Himalajan vuoristosta ja maailman korkeimmasta huipusta, Mount Everestistä. Viimeksi Nepal oli laajemman huomion kohteena vuoden 2015 tuhoisan maanjäristyksen myötä. Jälleenrakennustyöt ovat edelleen monilta osin kesken. Minulle muutto Nepaliin on eräänlainen paluumuutto. Vietin vajaat kahdeksan vuotta lapsuudestani, lähes koko 1990-luvun, tässä pienessä vuoristoisessa maassa. Vanhempani olivat lähetystyössä Suomen Lähetysseuran kautta ja asuimme maalaiskylässä, pienen lähetys sairaalan kupeessa. Nyt, vajaan kahdenkymmenen enemmän tai vähemmän Suomessa vietetyn vuoden jälkeen, halusin palata lapsuuteni maisemiin. Tilanne on kuitenkin monella lailla erilainen: olen täällä omasta valinnastani, en ole perheeni kanssa, ja asun maaseudun sijaan saasteiden ja pölyn peittämässä Kathmandun laaksossa, jossa vuoret näkyvät harvakseltaan savusumun takia.

Nepal lapsuuteni maa

Lapsuuteen ja menneisyyteen ei kuitenkaan voi palata kuin muistoissa, eikä sen varassa voi elää nykyisyyttä. Kuluneen kolmen vuosikymmenen aikana Nepal on muuttunut paljonkin. Lapsuuteni

kotikylästä oli käveltävä neljä tuntia lähimmän autotien varteen – nyt autolla pääsee päälystettyä tietä perille asti. Nykyisin kaikilla on kännykkä, moottoripyörätaksin saa tilattua puhelinsovelluksella, ja tutut muotivirtaukset ja kansainväliset ilmiöt kulkeutuvat Nepaliin ja sekoittuvat paikalliseen perinteeseen. Toisaalta paljon on myös

samaa – ihmisissä, ruoassa, tuoksuissa, maisemassa, kielessä, kulttuurissa. Muutoksista huolimatta saan turvautua lupaukseen: Jeesus Kristus on sama eilen, tänään ja ikuisesti. Tähän minäkin luotan epävarmuuksien ja odottamattoman keskellä.

Teksti Lauri Lind

Lauri Lind työpoitansa ääressä View Westissä.

Koulubussille suoritettu puja.

Kielivähemmistöjen oikeuksiin parannusta

Kimmo Kosonen koordinoi syyskuussa Bangkokissa järjestetyn suuren kansainvälisen konferenssin ohjelmaa, jonka pääteemana oli vähemmistökielet opetuksessa ja yhteiskunnassa. Tilaisuuden todellinen yllätystulos oli se, että mukana olleet 17 maan opetusviranomaiset hyväksyivät vähemmistökieliä puhuvien lasten koulutusta käsittelevän julkilausuman.

jestöissä, yliopistoissa ja kouluissa vähemmistökielisen koulutuksen ja raamatunkäännöstyön parissa.

Konferenssiin osallistui myös Lähetysseuran ja parin muun suomalaisen lähetysjärjestön edustajia. Englanniksi lisätietoja (ja pian myös kaikki konferenssiesitelmät sekä videoita ja kuvia) löytyy nettisivulta <https://www.asiapacificmle.net/conference/2019>

Kohti seuraavia tehtäviä

Konferenssin työtiimissä toimi Kimmon kanssa parhaimmillaan yli 30 henkilöä eri puolilta maailmaa ja näin laajan tiimin kanssa työskentely oli välillä haasteellista. Keskeisin Thaimaassa työskennellyt tiimi käsitti kuitenkin vain viisi läheisintä työtoveria.

Kimmo ja muutkin konferenssin järjestäjät olivat aika lailla uupuneita tapahtuman jälkeen. Onneksi Kimmolla oli säästössä vielä yksi vuosilomaviikko, jonka hän sit-

ten käytti konferenssista palautumiseen.

Nyt työn alla on konferenssin nettisivujen päivittäminen. Kimmon tehtävä on enää työtovereiden tukeminen ja töiden lopullinen hyväksyminen. Nyt voi siirtyä seuraaviin työtehtäviin, joihin kuuluvat erään koulutusaiheisen kirjan toimittaminen ja painoon saattaminen. Viimeisteltävänä on myös kolme julkaistavaa artikkelia. Näistä kaksi tulee tuohon kyseiseen kirjaan.

Kristittyjen yhteyttä

Lokakuussa "Lutheran Mission to Thailand (LMT)" kutsui meidät puhujiksi viikonloppuretriittiinsä, joka pidettiin meren rannalla noin kolmen tunnin ajomatkan päässä Bangkokista. Koska asumme yli 700 kilometrin päässä Bangkokista, pääsemme harvoin käymään rannalla.

LMT:n yhteydessä toimivat työn-

Kolmipäiväisessä konferenssissa keskityttiin kielivähemmistöjen lisäksi myös muilla tavoin syrjäytyneiden koulutustilanteeseen. Erityishuomion kohteena olivat vammaiset, pakolaiset ja kehitysmaiden tytöt. Konferenssiin osallistui noin 450 ihmistä 30 eri maasta.

Vähemmistökieliä puhuvien lasten koulutusta käsittelevän julkilausuman allekirjoittajat myöntävät, että lapset tarvitsevat opetusta omalla äidinkielellään, ja 17 allekirjoittajamaan opetusviranomaiset pyrkivät toimimaan tavoitteen toteuttamiseksi omissa maissaan. Tätä dokumenttia jaetaan tulevaisuudessa ympäri Aasiaa kaikissa tärkeissä kokouksissa, joihin opetusviranomaisia osallistuu.

Kristityille äidinkieli tärkeä

Vaikka konferenssin ilmoittautumislomakkeessa ei kysytty osallistujien uskonnollista taustaa, näyttää siltä, että monissa Aasian maissa nimenomaan kristityt näkevät äidinkielen merkityksen tärkeänä. Juuri kristityt myös toimivat tilanteen parantamiseksi. Arviolta 150-200 osallistujaa, eli iso osuus kaikista konferenssin osallistujista, oli kristittyjä. Monet heistä työskentelevät ympäri Aasia seurakunnissa, kristillisissä jär-

Osa konferenssin työtiimistä yhteiskuvassa: Philina Singaporesta, Tara Yhdysvalloista, Kimmo, Brynn Yhdysvalloista ja Kristy Koreasta/Kanadasta.

tekijät ovat kotoisin Suomesta, Madagaskarilta, Norjasta, Hong Kongista, Singaporesta ja Thaimaasta. Kimmo kertoi osallistujille kieliasioista yleisesti ja erityisesti keskusteltiin äidinkielen merkityksestä. Tuula kertoi siitä, millaista on tehdä raamatunkäännöstyötä vähemmistökansan parissa.

Hieno kokemus oli madagaskarilaisten järjestämä sunnuntain messu. Päällimmäisenä jäi mieleen, että madagaskarilaiset ovat huikeita laulajia. Oli myös mukavaa kokea kristittyjen yhteyttä yli kieli- ja kansallisuusrajojen.

Kiitos- ja rukousaiheita:

- Kiitos esirukouksista “Kimmon” konferenssin puolesta! Se onnistui yli odotusten!
- Tuulalla ja ake-tiimillä on edessään Psalmien 51-100 konsulttitarkastus. Tarkastus tehdään ensimmäistä kertaa ns. etänä, eli konsultti ei tule paikan päälle, vaan hoitaa kommentit USA:sta käsin. Emme vielä tiedä, mitä haasteita tämä tuo mukanaan.

- Joulutammikuun vaihteessa ake-tiimiläiset viettävät vuosilomaa. Rukoilkaa Nöözalle, Danielille, Zulolle ja Gytsölle ja heidän perheilleen virkistävää lomaa! He ovat kaikki työstään väsyneitä.
- Aina ensi tammikuun loppuun asti Kimmo viimeistelee koulutuskysymyksiä käsittelevää kirjaa painokuntoon. Rukoilkaa kärsivällisyyttä ja sitkeyttä tietokoneen ääressä seisomiseen ja istumiseen.

Kolkat palasivat vuodeksi Suomeen

Riikka-Maria ja Tomas Kolkka perheineen ovat asettuneet Suomeen. Helsingissä on heidän kotinsa. He viipyvät Suomessa vuoden lasten koulun vuoksi. Matias, 11 ja Ella, 5 saavat suomenkielen kielikyllyn. Kolkat työskentelevät Suomen Lähetyseuran kotimaan työssä. Ensi vuoden heinäkuussa 2020 he palaavat takaisin Thaimaahan.

Syksyinen tervehdys täältä Helsingistä!

Hei, kaikki ystävät!

Varsinaiset kotimaantyöt aloitimme koulujen alkamisen yhteydessä elokuun puolivälissä. Tähän mennessä tutuiksi ovatkin tulleet monet uudet asiat: Lähetyseuran uudet toimistotilat Pasilassa, monet uudet työtoverit, uudenlaiset työaikajärjestelyt, erilaiset koulutustapahtumat sekä seurakuntavierailut eri puolilla Suomea. Lisäksi olemme jatkaneet täällä Suomessa osa-aikaisesti myös kielityön tekemistä – aivan kuten kielitiimimme paikalliset työntekijät Päng ja Näng jatkavat vastaavasti kielityötä Pohjois-Thaimaassa luan kansan parissa.

Kuluvan syksyn ja tulevan kevään aikana päätyönämme on kuitenkin vierailla eri seurakunnissa ympäri Suomea ja kertoa luan kansan parissa tehtävästä lähetystyöstä sekä laajemminkin kristittyjen elämästä Pohjois-Thaimaassa. Toivottavasti meillä on siis mahdollisuus tavata jossain päin Suomea!

Kuvat: Päivi Ramstadius ja Ilkka Koivisto

Kolkat vierailivat Opettajien Lähetysliiton joulujuhlissa 3.12.2019 ja kertoivat sekä aiemmista vaiheistaan Papua-Uudessa-Guineassa että nykyisestä työstään Thaimaassa.

Kolkat osallistuivat elokuun lopussa Lähetyseuran järjestämille Palaajien päiville Järvenpäässä. Päivien aikana sai virkistystä ja jakaa kokemuksia eri työalueilta tulleiden kollegojen kanssa.

Kiitos Skypen ja muiden nykyaikaisten yhteydenpitovälineiden Kolkilla on mahdollisuus jatkaa luan-kielityöhanketta yhdessä paikallisten kielityöntekijöidemme kanssa myös Suomesta käsin.

Uusi työtoveri

Mekane Yesus -kirkon evankelioimistyön johtokunta sekä evankelioimistyön johtaja ovat innostuneet työstämme ja sen tuloksista siinä määrin, että halusivat kirkon keskustuimistoon meille etiopialaisen työtoverin. Ajatuksena on, että työ jatkuu myös keskustuimistotasolla sitten, kun me lopetamme oman osuutemme.

Työn jatkumisen turvaaminen on ollut monivuotisen projektimme tavoitteena alusta alkaen. Me vain omasta puolestamme näimme asian siten, että etiopialaisina työtovereinamme ovat olleet kaikki hiippakuntien evankelioimistyönjohtajat, komitea ja koko kirkon tarjoama verkosto. Seurakunnissa tapahtuva työ on aina keskiössä. Tarkoitus olikin, että projektin tavoitteet sekä jaettu oppimateriaali olisi ollut jo riittävässä määrin hiippakuntien työlle suunnan näyttäjänä. Näin voimme sanoa jo tapahtuneen useissa avainhiippakunnissa.

Työtä syrjittyjen auttamiseksi

Olemme pyrkineet välttämään asetelmaa, että syrjittyjen ryhmien etujen ajaminen jäisi vain siihen työhön nimettyjen henkilöiden vastuuksi. Tältä pohjalta projekti myös aikanaan allekirjoitettiin Lähetysseuran ja Mekane Yesus -kirkon välillä, mutta tilanne on siis muuttunut näiltä osin.

Pastori Bellina Eba aloitti työnsä muutama kuukausi sitten. Hän on tehtävään todella sopiva henkilö ja yhteistyömme on ollut kitkatonta. Asioihin perehdyttyään hän on itsekin sitä mieltä, että kyseinen toimenkuva ei saisi muodostua pysyväksi vaan nyt keskitytään siihen, että syrjittyjen asioiden huomiointi läpäisisi koko kirkon koneiston.

Täyttymyksiä

Aloitimme yhteistyön Dillan hiippakunnan kanssa kuusi vuotta sitten. Hiippakunnan johto innostui ensim-

mäisten joukossa paneutumaan työn ja syntyperän vuoksi syrjittyjen osallistamiseen. Raamattuopetuksen ja vierailujen jälkeen keskitettiin Rasadangon saarnapaikan kanssa tehtävään yhteistyöhön. Syrjittyjen osallisuustaso nousi ykkösestä viiteen eli heikoimmasta parhaalle tasolle muutamassa vuodessa. Saarnapaikka muuttui seurakunnaksi ja koulutti evankelistan käsityöläisten joukosta.

Seurakunta halusi viedä asiaa eteenpäin ja lähetti kouluttamansa evankelistan uudelle alueelle Harawolabuun. Nyt siellä on jo 59 uutta kristittyä. Koska käsityöläistustainen evankelista puuttui työn takia syrjittyjen tilanteeseen raamattuopetuksella heti alusta alkaen, asia meni poikkeuksellisen hyvin läpi.

Erityisen iloisia olemme siitä, mitä tapahtui viime viikolla: Hiippakunnassa vaihtui evankelioimistyön johtaja ja hän sai eteensä raportointikaavakkeen viime vuoden työstä. Lähestymistapa oli johtajalle hieman vieras, joten hän kutsui tämän evankelistan kahden päivämatkan päästä juttelemaan toimistoonsa. Koska kysymykset ja toimintatavat olivat evankelistalle täysin tutut, he tekivät yhdessä täydellisen raportin työstä. Yhteistyössä he tekivät myös jatkosuunnitelman uuden alueen kehittämiseksi. Hurrasimme, sillä juuri tällainen yhdenvertainen yhteistyö ja yhteinen jakaminen on ollut tavoitteena alusta alkaen.

Toinen täyttymys koettiin, kun kyselimme Duramen hiippakun-

Pastori Bellina Eba

nasta mahdollisuutta lähettää saviyöntekijöiden joukosta henkilö teologiseen koulutukseen. Synodin presidentti ilmoitti tyytyväisenä, että he olivat jo heti kurssimme jälkeen lähettäneet Taddelech Daniel -nimisen nuoren naisen kolmi- vuotiseen koulutukseen. Nyt häntä oltiin nimittämässä rovastikunnan raamattukouluun yhdeksi opettajaksi ja lupasimme osittaisen tuen tälle asialle. Täysipainoinen osallisuus on siis saavutettu ja mahdollisuus yhteiseen jakamiseen luotu.

Kirsi ja Risto

Tämä on viimeinen yhteinen kirjeemme, sillä eläkeikäni täyttyi. Kiitos kaikesta! Risto.

Kiitos pitkäaikaiselle nimikkolähettillemme Risto Leikolalle ja onnea eläkkeelle pääsyn johdosta!

Suomi afrikkalaisen silmin

Sain kesäkuussa vieraakseni entisen asuntokaverini, Margaret Namuddun, Ugandasta. Asuimme samassa talossa 1985-88, jolloin olin lähetystyössä Ugandassa.

Afrikkalaisen tulo Suomeen oli melkoinen haaste. Minulta meni pari viikkoa kutsukirjeen laatimiseen viisumia varten. Oli todistettava, että meillä on riittävästi varaa pitää häntä vieraanamme ja lähettättävä tiliotteiden kopioita. Margaretin piti viedä kutsukirje henkilökohtaisesti Suomen suurlähetystyöön Nairobiin Keniaan. Edestakainen kallis bussimatka naapurimaahan kesti viisi päivää.

Margaretin kaltainen sinkkunainen on vieläkin Afrikassa harvinaisuus. Hän on kuusikymppinen, naimaton ja lapseton, eikä ole koskaan seurustellut vakavasti kenenkään miehen kanssa. Sopi-
van puolison löytäminen ei ole aina helppoa Suomessakaan, saati sitten Afrikassa. Margaret on koulutukseltaan opettaja ja hänellä on yliopistollinen loppututkinto. Olimme molemmat Campus Crusade for Christin palveluksessa. Nykyään hän tekee slummityötä Kampalassa. Hän saa työhönsä varoja maan rikkailta virkanaisilta ja poliitikoilta, joiden keskuudessa hän tekee hengellistä työtä.

Olin luvannut hänelle ilmaisen oleskelun Suomessa. Keväällä tiimissämme ollut englantilainen Jenny lupasi maksaa Margaretille edestakaisen lentolipun Englantiin. Margaret sai viisumin Suomeen, muttei saanut sitä Englantiin. Se oli suunnaton pettymys myös Jennylle, kun hän oli lähettänyt jo rahat lentolippua varten. "Saat käyttää ne rahat Suomen matkaa varten. Tee heidät onnellisiksi käynnilläsi", hän lupasi. Ystävät auttoivat myös ja Margaret osti edestakaisen lennon Suomeen.

Mutkia matkassa

Lähtöpäivän iltana Margaret soitti, kun piti olla jo lentokoneessa. Hän oli vielä Entebben lentokentällä ja suri, kun lentokone ei lähtenyt konevian takia. Hänelle tarjottiin ilmaista yösiijaa hienosta Viktoria-hotellista. "Minulla on puhetilaisuus Suomessa ja minun on päästävä matkaan", hän vaati. Lopulta hänelle löytyi paikka hollantilaisesta KLM:n koneesta suoraan Amsterdamin kautta ja hän oli perillä Helsingissä jo seuraavana päivänä yhden maissa. Alunperin hänen olisi pitänyt tulla vasta illalla.

"Suomi on kaunis maa"

hän kertoi ensisanoikseen, kun tapasimme lentokentällä. Olin kertonut hänelle, että hänellä pitää olla joko sukkahousut tai pitkät housut, joita hän ei koskaan käyttänyt julkisesti omassa maassaan, sillä lentokoneet olivat viileitä ja samoin Suomen kesä. Vaikka hän oli matkasta väsynyt, hän halusi nähdä Helsingin. Ajoimme pitkin Mannerheimintietä, ja hän näki auton ikkunasta ooppera-, Finlandia- ja eduskuntatalot, Espan puiston, torin, Uspenskin katedraalin ja presidentinlinnan. Pysäköimme tuomio-
kirkon pihaan ja menimme sisälle kirkkoon, missä juttelimme teksasilaisen pariskunnan kanssa ja ostimme kortteja. Margaret ihasteli kaikkea ja oli kaunis päivä. Myös meren näkeminen viehätti häntä.

"Onko tuo kello oikeassa ajassa. Miksi täällä ei ole pimeää", hän ihmetteli, kun kello oli jo puoli yhdeksän. "Miten vielä kymmenen aikaan illalla on yhtä valoisaa kuin keskipäivällä." Ugandassa aurinko laski aina illalla kello kuusi ja hetkessä oli säkkipimeää. Yritin kertoa hänelle talven pimeydestä, mutta se oli vielä oudompaa. "Voiko auton jättää yöksi pihalle il-

man vartiointia?" "Miksi autot ajavat päivällä valot päällä", kysymyksiä riitti.

Sydämen kristitty

Kodissamme hän valitsi kaikkein pimeimmän huoneen. Tuliaisiksi hän toi minulle upean mekon, paahdettuja maapähkinöitä ja maapähkinävoita. Itselleen hän oli ottanut mukaan vain pari kaunista afrikkalaista asua, farkut sekä pari hyvin painavaa raamattua. Suurin toive oli tavata kristittyjä ja evankelioita. Seuraavana aamuna oli sauna, jossa hän viipyi niin kauan pestessään pois kaikki Ugandan liat, että meille piti lämmittää sauna uudestaan. Illalla menimme raamattupiiriin ja siellä ihastuttiin Margaretiin niin, että samat ihmiset tulivat myöhemmin meille Israel-piiriin Margaretin takia.

Vesikatko

Seuraavana päivänä oli vesikatko viereisen talon rakennustöiden takia. "Sinä toit Ugandan tänne", vihjasin Margaretille. Siellä oli aina puutetta vedestä, sähköstä tai bensasta. "Ota talteen vettä sen verran kuin mitä itse tarvitset", pyysin häntä ja menin itse puutarhatoihin. Tultuani takaisin huomasin kauhukseni, että Margaret oli kerännyt kaikki mahdolliset vadit ja saavit täyteen. "Ugandassa vesikatkot kestävät aina viikkokausia, eikä niistä ilmoiteta etukäteen", hän perusteli. Onneksi pystyin käyttämään vedet kukkien kasteluun.

Saimme vieraaksemme Saara Ruokosen Helsingistä. Hänkin oli ollut töissä Ugandassa ja menimme syömään Pentikille Kymijoen rannalle.

Margaret tunsu hyvin Marimekon ja osasi arvostaa suomalaista designia. Ostimme hänelle kevyitä tuliaisia. Seuraavaksi päiväksi

olin kutsunut kotiini entisiä opettajatovereitani. Pyysin heitä tuliaisten sijaan tukemaan Margaretin slummiyötä. Kiersimme myöhemmin kirpputoreja ja halvan tavarankauppoja. Mistään ei tuntunut löytyvän pitkiä hameita ja lyhythihaisia puseroita. Oli vain housuasuja ja paksuja tai liian avokaulaisia puseroita. Onnistuimme kuitenkin ostamaan edullisesti suomalaisia nahkakengiä. Margaret sai vaatteita lahjaksi ja vanhoja toimivia kännyköitä slummin asukkaille.

Suomen ihmeitä

Kuusankosken seurakunnan satavuotisjuhlan jumalanpalveluksessa oli läsnä piispa Seppo Häkinen, joka pysähtyi juttelemaan kanssamme. Kyselimme, oliko piispatar paikalla ja piispa kertoi, että puoliso hoiti isoäidin tehtäviä. ”Lapsia tämä maa tarvitsee”, Margaret totesi piispalle ja tämä oli samaa mieltä. Ugandassa suurin osa väestöstä on alle 25-vuotiaita. Margaretin mielestä täällä ei juuri missään ollut lapsia tai nuoria.

”Olemmeko matkalla maailman ääriin?” hän ihmetteli, kun matkasimme Kesälahdelle Itä-Suomeen toiseen kotiimme. ”Metsät ovat Suomen rikkaus”, hän huomautti. ”Ugandassa ei koskaan istuteta mitään tilalle”, hän suri kun kerroin, että aina kun puu kaadetaan, pitää istuttaa tilalle uusi. Hän ihaili myös sitä, että ihmiset osasivat rakentaa itse itselleen puusta taloja. Ugandassa puuta ei voi käyttää rakentamiseen termiittien takia.

”Suomessa on paljon vesistöjä, joissa kuvastuu taivas. Ne kuvaavat Jumalan rakkautta”, hän sanoi. Kesälahdella vieraili Paula Kaikkonen, joka oli myös samanaikaisesti kanssamme Ugandassa (silloin Turpeinen). Margaret näki myös isäni ja sattumalta kaikki si-

sarukseni. Saunottiin rantasaunassa, mutten saanut häntä uimaan kylmän ilman takia. Hän oli ajoittain kauhuissaan viileydestä. Kerroin, että tämä oli meillä lämpimintä aikaa.

Margaret oli tottunut syömään suomalaista ruokaa jo asuessaan kanssani Ugandassa, missä minulta onnistuivat niin pullat ja karjalanpiirakat. Silloin ugandalaiset arvostivat paljon sokeria ja lihavuus oli varakkuuden merkki. Nyt Margaret vältti sokeria ja rasvaa ja joi vain sokerittomia virvoitusjuomia. Hän kaipasi Ugandan tuoreita mango-, ananas- ja passiotuorehujia, mutta omenoista puristetut pastoroidut mehumme olivat mieluisia korvikkeita. Hanavettä sai juoda suoraan, mitä hän ihmetteli.

Lähetystilaisuudet

Kuusankoskella oli meillä kodissamme lähetyksen kesäjuhla, mis-

sä Margaret oli kunniavieraana ja kertoi työstään, samoin kuin Israeltilaisuudessa seuraavana päivänä. Pari viikkoa kului nopeasti. Viimeisenä sunnuntaina ajoimme Helsinkiin englanninkieliseen jumalanpalvelukseen lähetyskirkkoon, jonne olin kutsunut joukon ystäviäni. Siellä Margaret tapasi Pirjo Mäkinen, joka oli myöskin Ugandassa tiimissämme. Aterioimme joukolla ravintolassa meren rannalla.

Matkalla lentokentälle pidimme vielä lähetystilaisuuden entisessä kotiseurakunnassamme Myrskylässä. Margaretin käynti oli meille kesän kohokohta. On melko harvinaista, että lähetystyöntekijä asuu paikallisen kanssa. Minulle se on ollut valtava rikkaus ja opin katsomaan maailmaa afrikkalaisin silmin. Ainakin minulla on ollut paljon opittavaa afrikkalaisilta.

Sirkku-Maria Tommola, FM

Myyntituotteet (hintaan lisätään postimaksu)

(Tilaukset puhelimitse, sähköpostitse toimisto@opettajienlahetysliitto.fi,
www.opettajienlahetysliitto.fi tai tämän sivun alaosassa olevalla lomakkeella.)

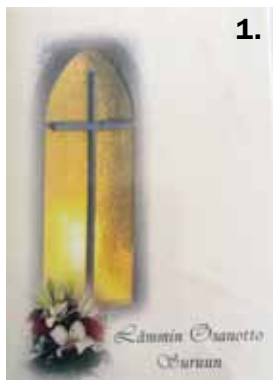
Vuosi vaihtuu pian, vielä ehdit tilata Opettajien Lähetysliiton kauniit Lähetyskalenterit vuodelle 2020 itsellesi ja lahjaksi!

Hinta 10 euroa + postimaksu.

Kuvat: Miika Jämsä, Ismo Pekkarinen, Tarja Rantama ja Antti Siponen. Runot: Anja Karkiainen, Pia Perkiö ja Kaija Pispala

Muut myyntituotteet

- OLL-kynä 2 € / kpl
 - OLL-kassit 6 € / kpl
 - Virkatut enkelit 5 € / kpl
 - Adressit 10 € / kpl
- (kolme eri kuvavaihtoehtoa)

Kalenteri		kpl	Adressi 3		kpl
Virkattu enkeli		kpl	OLL-kassi		kpl
Adressi 1		kpl	OLL-kynä		kpl
Adressi 2		kpl			

Tilaaja

Lähiosoite

Postinumero

Postitoimipaikka

puh.

posti-
merkki

**Opettajien
Lähetysliitto**

Hallituskatu 29 A 20
33200 Tampere

Im memoriam: Orvokki Rantanen

Merkonomi Orvokki Rantanen työskenteli Opettajien Lähetysliitossa vuosina 1974-1994. Hänet muistetaan iloisena ja seurallisena ihmisenä, jolla oli huumorin pilke mukana elämässään. Orvokin tytär Aikku Rantanen muistelee äitiään näin:

Orvokki oli poikkeuksellinen ihminen, jonka vakaa henkinen ja hengellinen pääoma rikastutti ja ihastutti monien elämää. Hän piti huolta muista ja itsestään. Hänen huolenpitonsa perusta oli Jumalan rakkaus.

Työelämässä Orvokki oli pioneeri. Hän rakensi kodikkaan toimistotilan varastomme nurkkaan. Ja teki etätyötä. Hänellä oli myös joustava työaika, mitä hän arvosti kovasti. Hän otti työkaverikseen Mikro Mikko kakkosen, ATK tuli jäädäkseen Opettajain Lähetysliittoon. Näimme äidin erittäin läheltä työssään, josta hän nautti. Seuraavaksi muutama muisto Orvokista työnsä äärellä.

Kalenterit ja syksyinen myyntiurakka sytyttivät hänet vuosittain. Kotonakin katsoimme tarkkaan joka kuukauden kuvat ja tekstit kalenterien tultua painosta.

Lähetkien tervehdyksissä oli voi-

maa, iloa, kannustusta, huumoria ja kiitos maailmaan ääriin. Mukana oli pieni muistaminen, joka oli aina suomalaista käsityötä. Tämän hän mietti tarkkaan. Sen tuli olla helposti kirjekuoreen sujahtava ja kevyt, jotta postimaksu ei nouse liian korkeaksi. Voi ihana Orvokki, kaikki aina niin viimeisen päälle.

Maan ääriin -lehden taitto, painatus ja postitus oli oma iloinen urakkansa. Taisi siellä vilahtaa kuvia Orvokin rakkaista kissoistakin.

Vuosijuhliin Orvokki matkusti innokkaana ympäri Suomen. Hallituksen kokouksiin matka kulki Helsinkiin. Jokaisella matkalla Orvokki sai uusia, elinikäisiäkin, ystäviä.

Orvokki nukkui rauhallisesti pois 7.10.2019. Viereisellä pöydällä oli kuluneeksi luettu Raamattu.

Aikku Rantanen,
Orvokki Rantasen tytär

ILOA RAAMATUSTA PÄIVITTÄIN

Aikuisille

HETKINEN
RAAMATUN LUKEMISEEN

25 € kesto, 28 € vuosi
(4 nroa + e-Hetkinen)

Sisältää lukuohjelman
ja opetukset

Nuorille

LIFTARI
SANASTA LAIFFII

8 € + postituskulut
(yksittäisjulkaisu)

Tilaa itselle ja lahjaksi!

www.rll.fi

tilaukset@rll.fi, p. 045 122 3664 (ma, ti, to klo 10–15)

Raamatussa Päivittäin Liitto

Joulurauhaa ja siunausta vuodelle 2020!

*Opettajien Lähetyksiitto kiittää lämpimästi rukouksista
ja lahjoituksista lähetystyön hyväksi vuonna 2019.*

Jokainen jakaa joskus jotain

Huomaamatta tai tarkoituksella jaamme kaiken aikaa omasta elämästä läheisille. Lähestyvistä joulusta voisi jakaa toivotuksen hyvään jouluun tai yhteisen aterian. Oma aikaa voisi jakaa kuuntelemalla läheisiä tai auttamalla vaikka käytännön asioissa. Jakaminen ei ole itseltä pois vaan lisää läheisyyttä.

Onnen omistaminen osittain ontuu

Täydellistä onnea ei kannata havitella, pieni onnen vilahdus arkisessa aherruksessa on ilon aihe, joka kantaa pitkään. Onni on yhteinen joululauluhetki tai pakeitin tekeminen tuntemattomalle lähimmäiselle. Lahjan valmistamien tuottaa iloa itselle ja lahjan saajalle.

Uuteen unelmaan uskomisen

Marian ja Josefin oli pakko uskoa uuteen unelmaan kotimatallaan Betlehemistä. Kotiin oli palattava ja eteenpäin oli mentävä Jumalan johdatukseen luottaen.

Laaja lahjojen lajitelma

Tarpeen tai ei, tällä hetkellä on yhteiskunnassa voimakkaana yleistymässä ostamattomuuden trendi. Käytä vanhaa äläkä osta uutta. Vähennä ostamista ja pienennä siis valikoimaa.

Usko uupuu

Jeesuksen syntymä antoi meille kristityille joulun. Pienen seimessä makaavaan lapsen on helppo kohdistaa uskonsa. Kirkkovuoden muut tapahtumat ovat vaikeampia käsitellä ja ymmärtää. Joulun lapsi saa nostaa uskon siemenen pintaan. Siemen saa alkaa kasvunsa. Vuoden aikana on monta sellaista päivää, jolloin usko on koetuksella. Vapahtajan syntymä viitoittaa meille tien. Usko niin sinä pelastut, on lupaus meille kaikille.

Pirjo Malkamäki